

De e-biketetest van Alicante naar Valencia

De Sierra Aitana is wereldberoemd onder profwielrenners en vormt het favoriete trainingsgebied van onze nationale trots, Bauke Mollema. Dit zou een ruim zes maanden zwangere vrouw zonder noemenswaardige fietservaring moeten afschrikken, maar dat doet het niet. Met een e-bike wordt elk fietsgebied voor iedereen begaanbaar. Of toch niet?

Tekst en fotografie: Diederick Janssens

Natuurlijk is eerst de vraag: waarom zou je zo nodig flink zwanger in de Sierra Aitana willen fietsen? Het antwoord ligt in onze nieuwsgierigheid om juist dit gebied te willen leren kennen. We hebben namelijk net iets te vaak gehoord dat de Sierra Aitana, het gebergte tussen Alicante en Valencia, 'het mooiste stukje Europa' is of zelfs 'een plek om naar te emigreren'. We hoorden het van ervaren wereldreizigers die vanuit een breed referentiekader konden oordelen. Dat prikkelt. We móesten er gewoon een keer heen! Bovendien hangt er om Valencia een heerlijke zweem van zon, sinaasappelbomen, strandleven, paella en sangria.

Het fietsen was mijn idee. Ik fiets bijna dagelijks en ben in goede conditie. Ik houd van toeren en vooral van fietsvakanties. Laura, mijn vrouw, is niet zo'n fanatieke fietser en bovendien als zwangere ook niet in zo'n sportieve staat. Zij wil gewoon altijd op vakantie en het liefst naar Spanje. Ook zij was erg benieuwd naar de Sierra Aitana en met een bezoek aan de heerlijke stad Valencia, waar we al eerder eens zijn geweest, was er niet veel meer nodig om haar mee te krijgen. Met een e-bike was mijn dappere, naar zon en vakantie hunkerende vrouw snel om. Deze elektrische fiets was dus een list om Laura mee te krijgen, maar nu de reis nadert, begin ik het toch spannend te vinden. Waar heb ik mijn vrouw ingeluisd? Trekt die e-bike het eigenlijk wel in de bergen? En wat als de accu onderweg leeg raakt? Ik kijk naar haar imposante buik, erken haar belabberde conditie en krijg spijt. Petro, de lokale agent van Cycletours en oud-wielrenner, vertelt dat het voor hem de eerste keer is dat hij een e-bike verhuurt. Hij had de fiets gisteren gekocht en de accu deze nacht opgeladen. Aan alles merk ik dat hij ook onzeker is over de mogelijkheden van de elektrische fiets, vooral als ook hij de buik van Laura ziet. Ik krijg nog meer spijt. Maar mijn vrouw denkt al-

leen aan vakantie en neuriet onop- houdelijk ‘Valencia’ van Placido Domingo. Of neuriet ze toch de versie van Eddy Wally? Na een dag acclimatiseren in Alicante en een zwoele nacht een stukje landin- waarts, onder een sterrenhemel die je alleen op vakantie ziet, is de eer- ste fietsdag aangebroken. Het zal de Dag van de Waarheid zijn. Van- daag is de ultieme test. Wordt het een heerlijke fietstocht of een dra- matische reis? Een gelukkige vrouw of iemand die het me nooit meer zal vergeven? Hoe dan ook: vandaag zullen we ook eindelijk weten hoe de bij ons inmiddels le- gendarische Sierra Aitana eruit ziet. Eerlijk gezegd hebben we on- danks de vele geruchten nog geen idee. Zenuwachtig stap ik op de fiets, maar mijn vrouw lijkt rustig. Man, wat vind ik haar stoer! De route begint met alle kenmer- ken van een mediterrane land- schap: verblindende kalkkieselgrond met olijfbomen, amandelgaarden en lavendelstrui- ken. Zonverlichte korenhalmen, veel kleine bloemen, een snel oplo- pende warmte en het onophoudelijk- ke geluid van krekels. Een

slingerende weg door behaaglijke naaldbossen voert ons door een warme dennengeur. Salamanders schieten voor onze banden weg en vlinders rusten op de witte streep van de weg. Het is hier heerlijk fietsen. Een pittige klim verzet mijn aandacht naar het asfalt. Terwijl ik me kreunend en hijgend naar bo- ven werk, blijft Laura als een bezemwagen geduldig achter me rijden. Zij heeft nergens last van. ‘Wat is het heerlijk om eens niet te hoeven hijgen’, zegt ze als ze me voorbij zoemt om een foto van me te maken. Ik heb de puf niet om haar te antwoorden. Lief wijst ze me op de steeds mooier wordende uitzichten op de Middellandse Zee. Het is nu al duidelijk: de race is ge- wonnen door de e-bike. Ik maak geen kans, hooguit als haar accu het niet trekt, maar ook die doet het tot het eind. Als traditionele fietser ben ik nogal achterhaald; een sportieve fietser is geen partij voor een bolle vrouw op een elek- trische fiets.

Sierra Aitana

Aan het einde van de dag slapen we in het appartement van de loka-

le tinnervrouw, boven het centrale terras van het dorp. Hier vinden we wat we zo leuk vinden aan Spanje: het leven buiten op straat, rondom tapas en copas, waar families en dorpsgenoten elkaar opzoeken. Ze lijken onophoudelijk te praten en met zijn tweeën kunnen Spanjaar- den het rumoer van een volle kroeg evenaren. Kinderen gaan pas naar bed als de ouders zijn uitgekletst en dat is dus laat. Ouderen zitten hier niet achter de geraniums, maar ontmoeten elkaar op straat. Haast lijkt er niet te zijn en tijd wordt ’s avonds niet verspild aan tv of com- puter. Gezelligheid is een Neder- lands woord, maar een typisch Spaans fenomeen. Nu we weten dat de e-bike het zo goed doet, beginnen we zorgeloos aan de volgende fietsdag. Alle aan- dacht is nu voor de omgeving en die is fenomenaal. Hoe hoog onze ver- wachtingen over de Sierra Aitana ook waren, ze worden overtroffen. Het is een overbelicht landschap, dat er door je zonnebril zo zomers uitziet. Aan de horizon presenteren welgevormde silhouetten van ber- gen zich rangordelijk in verschillen- de blauwtinten. Een eekhoorn

schiet over de weg en later kruist een vos ons pad. Vandaag lijken er nog meer bloemen langs de weg te bloeien. Het is weer krekelwarm. Door cipressen doet het groengele landschap soms denken aan Tosca- ne, maar als de esthetische sierras het landschap weer overnemen wordt het nog mooier. Soms is het even klimmen, maar de beloning is steevast goed: een schitterend uit- zicht en een heerlijke roetsj-tocht naar beneden. Tussen de pittoreske dorpjes is er geen mens te beken- nen. Wij zijn de enige fietsers.

Naar Valencia

Via een diep uitgesneden dal, be- groeid met roze oleanderstruiken en geflankeerd door steile kalkrotsen verlaten we de Sierra Aitana. Na een lieflijk wit dorpje gaat de nau- we kronkelige kloof over in een bre- de donkergroene sinaasappelvallei: een wijds uitzicht van tientallen ki- lometers tot aan de kust. Dan berei- ken we de bewoonde wereld. En ook weer de levendige terrasjes met de drukke gesprekken. Hier is het andere ‘typische Spanje’; dat van de brede perfecte zandstranden, retro- hoogbouw, kilometers lange boule- vards en volop vakantievertier. Maar wij laten ons niet afleiden en hebben Valencia Stad al in het vi- zier. Zij ligt op enkele strandsteden en twintig kilometer aan paellarijst- velden van hier.

Hoewel we ons door de Sierra Aita- na lieten verrassen, zijn we in Va- lencia Stad al bekend. En omdat we weten wat we kunnen verwach- ten, kijken we er erg naar uit. We

tellen de kilometers af als we over de fietspaden van wit kalkgravel door de pijnboombossen langs de kust rijden. Nog een korte stop in een natuurpark met flamingo’s en we fietsen in één keer door. De en- tree voert ons langs de havens di- rect naar de Cuitat de las Ciencias i las Artes, een futuristisch gebou- wencomplex met een keur aan at- tracties. Hoewel we op deze surrealistische omgeving waren voorbereid, overweldigt het op- nieuw. Het hagelwitte complex met haar strakke contouren imponeert in vorm en grootte. Met de opleve- ring van deze serie bouwwerken van de wereldberoemde lokale ar- chitect Calatrava, waarin onder an- dere Europa’s grootste aquarium, een dolfinarium, een operagebouw, een wetenschapsmuseum en een IMAX-theater huizen, wist Valen- cia zich in no-time op de derde plaats van best bezochte steden van Spanje te vestigen. En nu het de aandacht van de wereld heeft, zijn ook de Moorse binnenstad, de stranden en het uitgaansleven van de stad herontdekt. De afgelopen jaren sleepte Valencia meerdere toeristische titels binnen, waaron- der die van ‘hipste stad van Euro- pa’. En het is allemaal terecht. Maar het meest indrukwekkende van Valencia is wellicht de Turia, een langgerekt park op de bodem van een drooggelegde rivier. Het is als het Vondelpark, maar dan van IJ tot Amstelveen. Het gaat dwars door de stad en van hieruit is alles te bereiken. Zonder last van enige hectiek van het verkeer buiten het

park fietsen we door pijnbossen en langs stadsparkactiviteiten. De sfeer is zo ontspannen als het ge- zang van een vogeltje. We klimmen omhoog voor een bezoek aan het muziekgebouw en dalen daarna weer af de Turia in om naar het his- torische centrum te fietsen. In de oude binnenstad van Valen- cia haal ik mijn gram: we gaan een stuk te voet. De hele reis ben ik als geofende fietser afgetroefd door mijn zwangere vrouw. Mijn goede conditie en mijn doorzettingsver- mogen, het deed er allemaal niet toe. De e-bike maakte me als nor- male fietser een verouderd model. Gisteren moest ik bij het vallen van de nacht zelfs mijn dynamo tegen mijn wiel zetten. Maar nu gaan we lopen. Ik stel zelfs voor om de toren van oude kathedraal te beklimmen. Hier is geen roltrap, enkel een tweehonderdzeven treden tellende wenteling. Laura past. Ik win. Maar het is eenzaam aan de top. Het uit- zicht is enkel voor mij, maar wat zou ik het graag met haar delen. Beneden tref ik mijn vrouw op een terrasje onder de kerk. Ze speelt met haar camera en neuriet onop- houdelijk ‘Valencia’ van Placido Domingo. Of neuriet ze toch de versie van Eddy Wally? •

